

Storia di un pesce e del diluvio universale

(Rom)

Ci fu un tempo in cui tutti gli uomini vivevano in pace insieme e non conoscevano né il lavoro, né le durezze dell'inverno, né le malattie, né la fame e la sete.

La terra dava i suoi frutti migliori, il cibo cresceva sugli alberi e il latte e l'acqua scorrevano abbondanti nei fiumi.

Gli uomini e gli animali vivevano felici senza paura, né morte.

Ma poi le cose cambiarono e vi racconto come è successo.

Un giorno un vecchio andò da un contadino e gli chiese ospitalità per una notte. Il contadino e sua moglie gliela offrirono volentieri.

Il mattino dopo, andandosene, il vecchio diede al contadino un pesciolino che stava dentro una boccia d'acqua e gli disse:

“Tieni questo pesce, ma non mangiarlo. Tra una settimana sarò di ritorno e, se me lo restituirai in buona salute, ti ricompenserò”.

Quando il viandante se ne fu andato, la moglie guardò il pesce e suggerì il marito:

“Come sarebbe buono questo pesce se lo facessimo alla griglia!”

Ma il contadino rispose:

“Ho promesso a quel vecchio che gli avrei tenuto il pesce con cura e ora devi giurarmi di non toccarlo finché lui non sarà di ritorno”.

La donna giurò: “Non ucciderò il pesce, lo lascerò sano e salvo. E che mi aiuti il cielo”.

Due giorni dopo, però, la donna pensò tra sé:

“Questo pesce dev'essere davvero speciale se quel vecchio ci tiene così tanto che se l'è portato con sé e non vuole che finisca in padella. Forse ha dei poteri magici, forse mi farà ridiventare giovane. Forse....”.

Pensa e ripensa, alla fine lo tirò fuori dalla sua boccia e lo mise a cuocere sulla brace.

All'improvviso ci fu un lampo e la donna scomparve nella luce. E questa fu la prima morte che avvenne sulla terra.

Poco dopo iniziò a piovere, i fiumi uscirono dai loro argini e strariparono, i prati e i campi furono sommersi dal fango e dall'acqua.

Il nono giorno il vecchio tornò dal contadino e gli disse:

“Tu sei stato di parola, hai mantenuto il tuo giuramento e non hai ucciso il pesce. Raduna i tuoi parenti e costruisciti una barca. Solo così potrai salvarti. Prendi con te tutti gli animali e tutti i semi che puoi portare, così potrai ricominciare e coltivare la terra e ad allevare le gregge”.

Detto questo il vecchio scomparve e il contadino fece come gli era stato ordinato.

La pioggia cadde e cadde sempre più fitta: per un anno intero non si vide altro che acqua e cielo. Ma poi i mari si ritirarono e l'uomo poté uscire di nuovo sulla terra con i suoi parenti e gli animali che aveva portato con sé.

Ma da quel momento per vivere tutti gli uomini dovettero lavorare, arare e seminare. La vita si riempì di preoccupazioni e di dolori, giunsero anche le malattie e la morte e la gente incominciò a moltiplicarsi molto più lentamente.

Dovettero passare molte, molte migliaia di anni prima che gli uomini tornassero ad essere numerosi quanto lo erano stati prima del diluvio e quanto lo sono adesso.

POVESTEA UNUI PEȘTE ȘI APOTOPULUI UNIVERSAL (ROM)

Era odată ca niciodată, când toți oamenii trăiau în pace împreună și nu cunoșteau nici munca, nici frigul iernii, nici bolile, nici foamea și nici setea. Pământul dădea fructele sale cele mai bune, mâncarea creștea pe copaci și laptele și apa curgeau abundent în râuri.

Oamenii și animalele trăiau fericiți fără frică, fără moarte.

Dar apoi lucrurile s-au schimbat și vă povestesc cum s-a întâmplat.

Într-o zi un bătrân a mers la un țăran și i-a cerut să-l ospiteze pentru o noapte. Țăranul și soția sa i-au oferit cu plăcere casa lor.

În dimineața următoare, plecând, bătrânul i-a cerut țăranului să aibă grijă de un pește care stătea în apă și i-a spus:

„Ține acest pește, dar nu-l mânca. Într-o săptămână ma întorc și dacă mi-l dai înapoi la fel, te voi recompensa”.

Când vânzătorul a plecat, soția s-a uitat la pește și i-a sugerat soțului:

„Ce bun ar fi acest pește la grătar!”

Dar țăranul a răspuns:

„Am promis la acel bătrân că îi voi ține peștele cu grijă și acum trebuie să-mi juri că nu-l vei atinge până când el nu se va întoarce”.

Femeia a jurat:

„Nu îl voi ucide, îl voi lăsa sănătos și în viață. Să mă ajute D-zeu”.

Două zile după, femeia se gândi:

„Acest pește trebuie să fie într-adevăr special dacă acel bătrân ține așa de mult că l-a adus cu el și nu vrea să-l mâncăm. Probabil are puteri magice, poate mă va face să devin mai tânără. Poate”.

Se gândi și se răzgândi, în final îl luă din apă și-l puse la gătit pe grătar.

În acel moment fu o lumină și femeia a dispărut în lumină.

Și aceasta a fost prima moarte care s-a întâmplat pe pământ.

Puțin după aceea a început să plouă, râurile au ieșit din matcă și au d strus câmpurile au fost acoperite de pământ și de apă.

A noua zi bătrânul s-a întors la țăran și i-a zis:

„Tu ai fost de cuvânt, ai menținut jurământul tău și nu ai ucis peștele. Adună rudele tale și construiește o barcă. Doar așa te vei putea salva. Ia cu tine toate animalele și toate semințele care poți purta, așa vei putea începe din nou să cultivi pământul și să crești turmele.”

Spunând acestea bătrânul a dispărut și țăranul a făcut cum i s-a spus.

Ploaia cădea mereu tot mai deasă: un an întreg nu se vedea decât apă și cer.

Dar apoi mările s-au retras și omul a putut să iasă din nou pe pământ cu rudele și animalele pe care le-a purtat cu sine.

Dar din acel moment, pentru a trăi, toți oamenii au trebuit să lucreze, să are și să semene. Viața a devenit plină de griji și dureri, au ajuns chiar boli și moartea și lumea au început să se dezvolte mult mai încet.

Au trebuit să treacă multe mii de ani ca oamenii să se întoarcă și să fie numeroși cum au fost înainte de potop și cum sunt acum.